

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO (LETO) XXXII. (26)

No. (Štev.) 33

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

16. augusta 1973

Iskanje

„skupnih interesov“

„Pospešeno spajanje vseh jezikov v enoten jugoslovanski jezik je partijska linija, kateri se moraš tudi ti brezpogojno podrediti.“ Te besede vsebuje izjava, ki jo je svoj čas moral sprejeti na vednost Božo Prevorsek in ki je sedaj našla pot v širšo javnost v pismu, ki ga je napisal ta slovenski rojak, sedaj živeč na švedskem.

Božo Prevorsek je dolgo časa po vojni delal v okviru Turistične zveze Jugoslavije, pa bil tudi v zveznem ministstvu za trgovino in preskrbo. V prej omenjenem pismu, (objavljenem pred dnevi v Katoliškem glasu iz Gorice) razgali vse svoje grenke izkušnje, ki jih je kot Slovenec moral pretrpeti zaradi svoje narodnosti in zato, ker se ni hotel odpovedati svojemu materinemu jeziku.

Enoten jugoslovanski jezik: ta je bila ves čas partijska linija, in je še danes in bo v bodoče. Odmiranje držav, spajanje jezikov, internacionalizem, to je sploh eden izmed temeljev komunizma. Jugoslovanski komunizem to dela prikrito, a vztrajno. Številni pojavi v domovini o tem nezmotno pričajo. Le srbohrvaški napisi na raznih slovenskih izdelkih, pa tudi izdelkih, ki se iz drugih republik uvažajo v Slovenijo; neznanje slovenščine s strani številnih „jugoslovanskih“ funkcionarjev v Sloveniji; isto neznanje pri večini zveznih organov; isto ali še hušje neznanje v diplomatskih predstavništvih, kjer o slovenščini sploh nočejo ničesar vedeti...

In še bi lahko naštevali primere, kot jih našteva Prevorsek, kjer je slovenščina le pastorka v sklopu drugih južnoslovanskih jezikov (Slovenščina in Makedonščina, pravi Prevorsek), in kot tako, kot „dialekt“, jo partija smatra in to idejo posreduje tudi drugim državam. Kajti le prerado se zgodi, da v tujih leksikonih, po posredovanju jugoslovanskih „kulturnih“ organov, najdemo slovenščino kot „kajkovski dialekt srbohrvaškega jezika“.

Večkrat se sprašujemo, s kakšno moralno avtoriteto si pa partija (to je: sedanja oblast v domovini) lasti zastopstvo in predstavništvo slovenskega naroda, ko se že v temelju izneveri dve ma bistvenima lastnostima: narodnosti in veri. In prav to izneverjenje je stalna politika partijskih oblasti, in to v domovini in zunaj državnih meja.

Zunaj meja je najbolj tipičen primer zamejskih Slovencev. Sedanji koroski položaj je dovolj zgovoren, kako si partija osvoji zamejske organizacije, da jim prepriča vsako možnost neodvisnega delovanja. Na Primorskem pa je stalno razvidna ta politika v tem, ko sili rojake naj se vpišejo in udinijo v italijanske politične stranke in seveda čim prej utonejo v italijanskem morju. Tudi tu je „spajanje“ partijska linija, kateri more kljubovati le narodna zavest ter idealizem skupine tržaških in goriških, pa tudi beneških Slovencev.

Končno je interes partije, da narodi Jugoslavije izumro v „novo“ narodnost vidna tudi v drugih državah. Sedanja delavska emigracija v Zahodni Evropi režim skrbi le v toliko, v kolikor bi se ti ljudje lahko politično obrnili proti partiji, in versko preveč navezali na Cerkev. Partija se za te izseljence ne zmeni, ali imajo zadovoljive življenjske pogoje, ali imajo njihovi otroci vsaj osnovno narodno vzgojo, ali ohranjajo svoj materin jezik. Vse to je v rokah maloštevilnih idealistov, pa duhovnikov, ki edini skrbijo za ta ogromni del naroda. Partija se za zdomce zmeni le, ko preučuje, kako bi preprečila med njimi „vpliv klerikalizma in naši socialni stvarnosti nevarnih skupin.“

Kar se pa tiče izseljencev po svetu, pač vsakdanja praksa dokaže namene partije. Najprej skuša z vsemi svojimi močmi doseči, da bi prva povojna emigracija izgubila bistvo politične emigracije. Predvojno emigracijo pa nasilno druži v „jugoslovansko“, tako v svojem delovanju kot v svojih publikacijah

JUGOSLOVANSKA PODJETJA NA TUJEM

Kakor je znano, je jugoslovanska trgovina v zadnjih letih močno povečala svojo aktivnost izven države ter se je osredotočila predvsem na evropsko, azijsko in afriško tržišče. Titovemu režimu ta aktivnost sicer prinaša dodatne valute v vedno več zahtevajočo državno, se pravi partijsko blagajno, obenem pa povzroča ta razvoj nove probleme v jugoslovanskih družbeno-političnih odnosih.

V AFRIKO, AZIJO IN LATINSKO AMERIKO

Jugoslovanska trgovska in industrijska podjetja so se pred leti najprej začela ozirati v Afriko, kjer je Titovemu režimu uspelo vzpostaviti v okviru t. im. tretjega sveta politično sodelovanje z mnogimi afriškimi državami. Z leti je Jugoslavija kmalu vzpostavila tudi gospodarske odnose, tako da so danes razne jugoslovanske industrije zgradile ali še gradijo tovarne, mostove, hidroelektrične centrale in slične objekte v 16 afriških državah, med njimi največ v Libiji, Zambiji in Gvineji. V Libiji je trenutno zaposlenih nad 2000 jugoslovanskih delavcev in inženirjev.

Poseg jugoslovanske industrije v Azijo in Latinsko Ameriko tudi ni majhen. Tako jugoslovanski strokovnjaki gradijo most čez Evfrat v Iraku, letališča v Libanonu, Siriji in Jordaniji, tri pristanišča v Indiji in dve v Kuvaitsu, hidroelektrične centrale v Togo in Kambodži ter ceste v Panami in Peruu.

Zadnja leta se je jugoslovanska industrija obrnila tudi v vzhodnoevropske države. V češkoslovaški gradi več steklarn, avtomobilskih tvornic in hotelov, prav tako so nekatera zagrebška in beograjska podjetja nedavno sklenila trgovske pogodbe z ZSSR v vrednosti 20 milijonov dolarjev. Na Jalti gradi in opravlja hotel z 2700 posteljami neko jugoslovansko podjetje.

NAJVEČ V ZAHODNI NEMČIJI

Največji jugoslovanski trgovski odjemalec pa je Zahodna Nemčija. V Münchenu je n. pr. 700 jugoslovanskih zidarjev in strokovnjakov sodelovalo pri gradnji kompleksa za Olimpijado 1972. Konec 1972 je bilo v Zahodni Nemčiji 140 jugoslovanskih gradbenih podjetij angažiranih v gradnje po Zahodni Nemčiji.

PRIPRAVE ZA NOVO ŠOLSKO LETO

Za šolsko leto 1973/74 so se že pričele priprave na slovenskih šolah na Tržaškem. Koncem julija se je tudi že končalo redno vpisovanje, naknadno pa je vpis še vedno možen in šolska vodstva priporočajo slovenskim staršem, naj svoje otroke res vsi vpišejo v slovenske šole.

Po neuradnih podatkih se je do sedaj vpisalo v I. razred na slovenskih srednjih šolah na Tržaškem skupno 227 dijakov, in sicer 28 pri Sv. Jakobu, 30 pri Sv. Ivanu, 13 v Rojanu, 27 v Nabrežini, 45 v Dolini, 36 na Proseku, 8 v Križu, 40 na Opčinah. Iz zgornjih

podatkov je razvidno, da bodo imeli po dva prva razreda v Dolini, na Opčinah, na Proseku in pri Sv. Ivanu. Pri Sv. Jakobu bi lahko imeli dva razreda, če bi se vpisali vsaj še trije dijaki. Isto velja tudi za Nabrežino.

V strokovne industrijske šole pri Sv. Jakobu se je do sedaj vpisalo 13 dijakov (oddelek za orodno mehaniko), na ženski oddelek (za šivilje) 4 dijakinje. V I. razred višjih srednjih šol se je na Tržaškem do sedaj vpisalo skupno 133 dijakov, in sicer 12 na višji klasični gimnaziji, 49 na znanstvenem liceju, 39 na trgovskem tehničnem zavodu in 33 na učiteljski. Tako številnega vpisa na učiteljske še ni bilo.

go nad režimi, ki so zatirali narodnosti Jugoslavije. Beseda narodnoosvobodilna vojna bi bila fraza, še več: prevara... In Prevorsek pravi: „Strinjam se, go spod predsednik, popolno z vsebino vašega članka. Zaradi nje sem zastavil svoje življenje v zadnji domovinski vojni. Če bi pa moral doživeti, kar sem moral po njej doživeti, bi raje dvakrat umrl.“

Okrog 30 jugoslovanskih industrij ima svoja predstavništva v Zahodni Nemčiji in kontrolira približno 80 odstotkov vse trgovine med obema državama. Poleg teh velikih podjetij pa je v Zahodni Nemčiji nad 500 majhnih zasebnih trgovskih podjetij, katerih lastniki so jugoslovanski državljani, ki so zapustili Jugoslavijo. Nad temi Titov režim nima praktično kontrole.

Največ jugoslovanskih trgovskih izseljencev v Zahodni Nemčiji se bavi z gostilniško in hotelsko industrijo ter je trenutno v Zahodni Nemčiji okrog 2000 zasebnih jugoslovanskih restavracij. Ker iz Jugoslavije uvažajo razne jugoslovanske delikatese in pijače, ki so nadaljni vir dotoka tujih valut, jim jugoslovanski izvozni kompleks nudi čim več ugodnosti.

PO ZAŠČITO K TUJCEM

Zaradi nesposobnosti vodstev, ki so partijska, pa so mnoga velika jugoslovanska podjetja, angažirana na tujem, povsem propadla ali pa so utrpela velike finančne izgube. Drug problem je bil, da mnoga jugoslovanska podjetja na tujem ne izpolnjujejo svojih finančnih in družbenih obveznosti do svojih najetih delavcev. V Zahodni Nemčiji so v veliko sramoto Titovemu režimu, ki naj bi bil po propagandi delavski režim, zahodnonemški sindikati tisti, h katerim se jugoslovanski delavci zatekajo v zaščito in po pomoč. Nekateri zahodnonemški sindikati so tudi že protestirali proti položaju jugoslovanskih delavcev, zaposlenih v nekaterih jugoslovanskih podjetjih v Zahodni Nemčiji. Ta je manj ugoden, kakor položaj jugoslovanskih delavcev, zaposlenih v zahodnonemških podjetjih.

Jugoslovanski delavci, zaposleni v češkoslovaški, pa so povsem prepuščeni samim sebi. Ne ščitijo jih ne jugoslovanski ne češkoslovaški zakoni. V mnogih primerih so tudi povsem izolirani od češkoslovaškega prebivalstva.

Titov komunistični režim v svoji gospodarski ekspanzivnosti, ki ji v mnogih primerih ni kos, v prvi vrsti stremi za pridobivanjem tujih valut, ne glede na izseljevanje delovne sile, ki se nato polagoma izgublja v tujino za vedno. Ves čas svoje nadvlade nad jugoslovanskimi narodi se drži gesla iz časov revolucije: „Če ostanemo samo trije, samo da smo komunisti!“

Goriška in Primorska

podatkov je razvidno, da bodo imeli po dva prva razreda v Dolini, na Opčinah, na Proseku in pri Sv. Ivanu. Pri Sv. Jakobu bi lahko imeli dva razreda, če bi se vpisali vsaj še trije dijaki. Isto velja tudi za Nabrežino.

V strokovne industrijske šole pri Sv. Jakobu se je do sedaj vpisalo 13 dijakov (oddelek za orodno mehaniko), na ženski oddelek (za šivilje) 4 dijakinje.

V I. razred višjih srednjih šol se je na Tržaškem do sedaj vpisalo skupno 133 dijakov, in sicer 12 na višji klasični gimnaziji, 49 na znanstvenem liceju, 39 na trgovskem tehničnem zavodu in 33 na učiteljski. Tako številnega vpisa na učiteljske še ni bilo.

Boli nas, ko večkrat vidimo in slišimo, da je pač na mestu iskanje „skupnih interesov“ med krščanstvom in komunizmom, ki sta v bistvu nezdružljiva. Prav tako pa nas boli, iskanje takih „skupnih interesov“ na narodnostnem polju. Kot nekdanj, tako tudi danes velja, da je komunizem (in njegova slovenska ali pa jugoslovanska verzija) največje zlo za slovenski narod.

Tres hechos y una verdad

En numerosos oportunidades denunciamos en estas columnas las prácticas del gobierno de la Unión Soviética, por las cuales persigue, encarcela y desacredita a científicos y escritores, que siguen una línea de pensamiento opuesta al régimen. En su búsqueda de la libertad y los valores humanos trascendentes, estos hombres luchan contra el sistema omnipotente, pese a las amenazas y revanchas, de las que se sirve el régimen.

Estas prácticas tuvieron nuevamente su manifestación en tres hechos, que hablan de una única verdad, la falta de libertad en la URSS. El primero fue la privación de la ciudadanía soviética al científico Zhores Medvedev, prominente gerontólogo, que actualmente se encuentra en Londres. La medida se fundamenta en que Medvedev “ha estado escribiendo, enviando al occidente y distribuyendo material difamatorio que desacredita al Estado, al sistema social y al pueblo soviético”.

Por otra parte Vladimir Maximov, autor Informista soviético, fue excluido de la Unión de Escritores de la URSS por “antisovietismo” por haber “emprendido un camino contrario de la ideología del pueblo soviético”, al permitir que su novela “Siete días de la Creación” fuera editada por la editorial “antisoviética” Possev.

Finalmente llamó la atención la desmentida efectuada por la agencia Tass, la cual negó que los asilos psiquiátricos sean utilizados en la URSS para presionar sobre los opositores al régimen soviético. Numerosos escritores, entre ellos Valery Tarsis, han sido reclusos en esos asilos, para impedirles que siguieran en su lucha. La denuncia y la reacción del occidente sin embargo sólo provoca una desmentida. El régimen soviético sigue, impertérrito, su acción opresora de las libertades.

Partija ne dovoli gradnje nove cerkve

Na zborovanju v Žužemberku 15. julija letos je Franc Šetinc, glavni tajnik Komunistine partije Slovenije, v svojem do Cerkev nestrpnem in hujskaškem govoru med drugim zastavil tudi slovenski cerkveni oblasti namenjeno vprašanje: „Zakaj dovoli (ta oblast, op. ur.), da žužemberški duhovnik potem, ko je zbor volivcev izrazil svojo voljo zoper gradnjo nove cerkve, z zbiranjem podpisov preštevata še glasove vernikov?“

Franc Šetinc je tako hotel ali nehoté pripomogel, da je bila širša javnost opozorjena na nenavaden primer, ko je skupina komunistov v Žužemberku s svojim odkionilnim stališčem onemogočila gradnjo nove župne cerkve v Žužemberku, čeprav se je za novo cerkev pisмено izreкло nad tisoč župljanov.

Žužemberk, prijazen trg ob gornjem toku reke Krke na Dolenjskem, je že od leta 1944 brez svoje farne cerkve. Stara župnijska cerkev je stala skupaj z župniščem in prosvetnim domom na griču nad trgov in je bila vidna od daleč od vseh strani. Bila je simbol kraja, čeprav ne ravno primerno ležeča, saj je stala osamljena in je bilo treba hoditi četrte ure v hrib do nje. Pokojni dekan Gnidovec jo je vso obnovil. Stroške popravila je tedanja občinska uprava porazdelila na vse davkoplačevalce, kar je zlasti pri manj vernih in liberalno usmerjenih tržanih povzročilo nemalo godrnjanja in slabe volje.

Leta 1944 je prišlo do hudih bojev za posest Žužemberka med partizanskimi brigadami in domobranskimi jurišnimi bataljoni. Da ne bi domobranci na hribu pri cerkvi (kraj pravijo Zafara) postavili postojanke, so partizani zažgali vse tri stavbe: cerkev, župnišče in prosvetni dom.

Od tedaj Žužemberk nima več farne cerkve, bogoslužje pa se vrši po raznih podružnicah, ki pa so vse bodisi zaradi svoje majhnosti bodisi zaradi svoje oddaljenosti od središča kraja neprimerne za redno dušno pastirstvo.

Zato se je sedanji župnik Jakoš, zelo podjeten in dinamičen dušni pastir, odločil, da raje kot na hribu (kjer bi mu oblasti itak ne dovolile gradnje cerkve, ker morajo razvaline ostati spomin na čase revolucije med zadnjo vojno) zgradi novo farno cerkev sredi trga blizu osnovne šole.

Njegova pobuda je našla velik odjek med župljani, ki so se obvezali, da bodo z rednim prispevkom omogočili gradnjo, nove cerkve. Župniku je celo uspelo, kar se v Sloveniji le redko zgodi, da je dobil lokacijsko dovoljenje za novo cerkev, ki mu ga je izdala občinska skupščina.

Šele tedaj so se člani partije zavedli, da jih je župnik prehitel. Ali na svojo roko ali na namig od drugod so 21. marca sklicali zbor volivcev. Zbralo se je 114 domačinov, prišli pa so tudi gostje (beri: višji komunisti) iz Novega mesta.

Uradno je bilo rečeno, da naj bi se na zboru volivcev razpravljalo o davkih in občinskem proračunu za leto

1973, dodatno pa je bil postavljen predlog, naj bi se razpravljalo tudi o gradnji nove cerkve.

„Dolenjski list“, ki izhaja v Novem mestu in je o tem zboru volivcev poročal, pripominja, da je postala „začeta cerkev“ takoj najpomembnejša. Iz tega poročila bomo posneli tudi mi glavne točke razprave, v kateri je skupnica komunistov preprečila gradnjo nove cerkve in tako pokazala ves prezir do volje nad tisoč župljanov, ki so se za novo cerkev izrekli.

Zbora volivcev se je udeležil tudi župnik Jakoš. Dejal je, da bi lani nova cerkev veljala 530 milijonov starih dinarjev, letos pa bo potrebna gotovo vršja vsota. Dodal je, da je nova cerkev v interesu faranov, ki se udeležujejo bogoslužja in zato potrebna, vendar ne bo nikogar silil k prispevkom za gradnjo, farani naj bi prispevali, kolikor bo kdo hotel in mogel dati.

Partijsko usmerjeni volivci so na njegova izvajanja odgovorili, da je v Žužemberku cerkvenih hramov že dovolj, naj bi raje te obnovili, naj bi denar uporabili za bolj pereče stvari in da bi bila nova cerkev prevelika obremenitev za 770 gospodinjstev v občini, saj bi padlo na vsako 800 do 900 starih tisočakov.

Na koncu te razprave je prišlo do glasovanja: 75 volivcev je bilo proti gradnji, za 26, 13 pa se jih je vzdržalo.

V podporo temu glasovanju je nato partija pripravila vrsto sestankov v marcu in aprilu. Na seji sveta krajevnih skupnosti Žužemberk so 30. marca vnesli v zapisnik: „Gradnja cerkve na levem bregu Krke ni potrebna, zato naj se ne zgradi. Za opravljanje verskih obredov zadostujejo obstoječe cerkve, ki jih je treba le primerno urediti.“

Proti gradnji je glasovalo 11 članov sveta 5 pa se jih je vzdržalo. V razpravi so poudarili, da je že iz samega načrta razvidno da bi Cerkev rada pokazala svojo politično moč. „Kakšen smisel ima zgraditi 5.000 kv. metrov obrednega prostora — so se spraševali —, ko pa je v ta namen nad 10 cerkva na območju?“

6. aprila sta imeli skupno sejo krajevni organizaciji Zveze borcev in Zveze rezervnih vojaških starešin. V pismu, ki so ga s tega sestanka naslovili na kabinet predsednika SFRJ v Beogradu, so zapisali med drugim: „Borci in rezervni vojaški starešine odločno podpisujemo zbor volivcev, da nova gradnja cerkve ni potrebna. Naše stališče še posebej utemeljujemo z dejstvom, da je bila prav cerkev oziroma njeni prostori v našem kraju mučilnica najnaprednejših ljudi slovenskega naroda. Spomenik na Cvibljah s 1200 vklesanimi imeni žrtve fašizma zgovorno priča o tem strahotnem dejstvu. Povezani s temi grenkimi spomini in strahom, da se kaj takega ne ponovi več, nikakor ne moremo dopustiti, da se na našem, že tako siromah

(Nadaljevanje na 2. strani)

SODELOVANJE MED VELESILAMI

MAJHNI NARODI MORAJO TREZNO PRESOJATI RAZVOJ

Po letošnjih številnih sestankih in konferencah med predsedniki svetovnih velesil in končno prvem delu tisk. evropske varnostne konference v Helsinku na Finskem, opazovalci z zanimanjem zasledujejo nadaljni razvoj med velesilami in njihove odnose z ostalimi, nerazvitimi deli sveta.

Kljub brezštevilnim razorožitvenim sestankom in sejam med ZDA in ZSSR ter drugimi velesilami in kljub že več mednarodnim pogodbam o razorožitvi in prepovedi uporabljanja predvsem atomskega orožja, opazovalci ugotavljajo, da letno svet še vedno porabi za vzdrževanje svojih oboroženih sil in za njihovo moderno oboroževanje nad 220.000 milijonov dolarjev.

Ta problem vzdrževanja oboroženih sil bo vsekakor ostal še dolgo dobo neresen. Verjetno ne bo nikdar odpravljen, ker smo ljudje pač ljudje. Nihče namreč ne more garantirati, da se v bodoče ne bo v katerem koli narodu pojavil norec Stalinove, Hitlerjeve ali Maočetungove vrste, ki mu bo ljudstvo sledilo, sebi in človeštvu v novo pogubo oboroženega spopada.

Na drugi strani pa je zlasti letos stopila v ospredje nujnost vedno večjega sodelovanja med velesilami, zlasti na gospodarskem in finančnem področju. Razvoj moderne tehnike je namreč pri-

šel tako daleč, da je slehernemu mislečemu človeku jasno, da brez medsebojnega sodelovanja velesilam ne bo možen obstoj. Iz tega spoznanja so nastala naslednja dejstva:

ZDA in Japonska nameravata skupno pospeševati nadaljni gospodarski razvoj na Bližnjem vzhodu, zlasti kar tiče izkoriščanja petrolejskih ležišč na tem delu sveta.

ZDA, Japonska in Zahodna Evropa se pripravljajo na skupno izkoriščanje petrolejskih in plinskih ležišč v Sibiriji, kamor jih vabi Moskva, sebi in njim v korist, ker sta zlasti ZDA in Zahodna Evropa prisiljena iskati novih energetskih virov za svoj nadaljni industrijski razmah.

ZDA in Japonska končujeta načrte za nuklearno energijo, ki jo bodo potera uporabljali za proizvodnjo električne energije na japonskih otokih, kjer jim za to močno primanjkuje virov.

Na ta dejstva, ki so življenjske važnosti za svetovne velesile in okoli katereh le - te krojijo svojo zunanjo politiko, mora sleherni trezno presojujoč človek računati, kadar opazuje zunanjepolitične premike na svetovni pozornici. Na ta dejstva morajo računati tudi politični voditelji majhnih narodov in držav, če hočejo svoje rojake obvarovati neprijetnih presenečenj in razočaranj.

Allendejeva vdaja opoziciji

SPET GENERALI V ČILSKI VLADI

Čilski marksistični predsednik Allende se je končno vdal zahtevam opozicijskih krščanskih demokratov in pritegnil v svojo vlado generale. Poveljniku suhozemske vojske Pratsu je dal ministrstvo za obrambo, letalskemu poveljniku Ruizu je povelil ministrstvo za javna dela, poveljniku vojske finančno ministrstvo, poveljniku orožništva pa ministrstvo za gradbo in kolonizacijo.

Allende je, odkar je nastopil vlado, se pravi od novembra 1970 do danes, sedaj že osmič spremenil sestavo svoje vlade. Allende je bil, kakor ob prejšnjih podobnih prilikah, tudi sedaj v svojih izjavah dramatičen. Ponovil je svojo priljubljeno frazo, da je to „zadnja prilika“, da bi mogel Čile še naprej „iti po poti socializma“ in se je pred svojimi pristaši in nasprotniki v levičarskih vrstah opravičeval, da je v vlado pritegnil vojake. Dokazoval je, da je „ta prehod nujen“, s čemer je že nakazal, da se namerava generalov znebiti iz svoje vlade takoj, ko bo z njihovo pomočjo spet začasno zatrl nezadovoljno prebivalstvo. Allende se je v varnem zavetju generalov tudi počutil korajžnega, da je spet označil stavkujoče prevoznike tovornjakov za „fašiste“, po že izbrbljenem komunističnem žargonu, da vsakega, ki ni z njim, označijo za fašista.

Opozicijski krščanski demokrati so izjavili, da so zadovoljni z Allendejevo pritegnitvijo generalov v vlado ter je vodstvo objavilo, da „ne bo odklonilo sodelovanja, če bo Allende podvel korake in zagotovil ustavno stabilnost, mir, varnost in razvoj.“ Prav tako je opozicija znova pozvala Allendeja, da objavi zakon ki ga je parlament že odobril, po katerem vlada ne bi smela več nacionalizirati nobenega podjetja brez predhodnega dovoljenja kongresa.

PARTIJA NE DOVOLI...

(Nadaljevanje s 1. strani)
šnem kraju ob sedanjem številu cerkva gradi nova.

Tiste dni so se proti gradnji izrekli še: 4. aprila kolektiv žužemberške osemletke, 5. aprila sindikalni odbor Iskre, kasneje delavski svet te delovne organizacije, zadrugi svet; družbenopolitične organizacije Dvora, 12. aprila borci, zaposleni v Iskri in 17. aprila tudi politični aktiv žužemberka. Na ta sestanek so povabili predsednika republiške verske komisije Pavleta Bojca in predstavnike občinskih družbeno-političnih vodtev iz Novega mesta.

Tedaj so pretrpeli tudi dejstvo, da je župnik Jakšič začel takoj po zboru volivcev 21. marca propagando za gradnjo cerkve; obiskoval je hiše in zbral okoli 1.000 podpisov za gradnjo. Ocenili so, da je s tem župnik kršil določbe zakona o verskih skupnostih in še, da je hotel hotel s pridobljenimi glasovi dokazati, da se je zbor volivcev pri glasovanju o gradnji cerkve „zmotil“, češ da večina misli drugače.

Slednjič je dobil sklep žužemberškega zbora volivcev podporo tudi na seji občinske skupščine v Novem mestu 19. aprila. Na sklepu so poudarili, da podpira občinska skupščina odločitev zbora volivcev v žužemberku predvsem zato, ker meni, da gre pri predvideni gradnji nove cerkve za vprašanje politično-prestižnega pomena.

Prvo vprašanje, ki se ob vsem tem posegu partije proti gradnji nove cerkve v žužemberku nepristranskemu opazovalcu poraja, je: če je v Jugoslaviji Cerkev res ločena od države, kdo daje tej partiji pravico, da odloča o potrebnosti ali nepotrebnosti novega bogoslužnega prostora? Pristojni za tako odločitev morajo biti edinole verniki, ker samo oni lahko presodijo, ali je nova cerkev potrebna ali ne, ne pa ateisti, ki jim je svet bogoslužnih opravil čisto tuj.

Drugo vprašanje je, kakšne vrste ljudska demokracija vlada v Sloveniji, če lahko 75 volivcev zavzame voljo tisoč podpisnikov za novo cerkev, pri tem pa

Mednarodni teden

V SKYLABU imajo ameriški astronomi poleg drugih živalic za razne poskuse tudi pajka - križavca, ker strokovnjake zanima, kakšno mrežo bo splel ta pajek v breztežnem prostoru. Pajek, ki je znan po svoji geometrični natančnosti, je znanstvenikom ustregel in je v Skylabu splel tridimenzionalno mrežo, ne dvodimenzionalno. kakor v naravnem okolju na Zemlji. Astronomi so skozi teleskop opazovali in filmali tudi nove „vulkanske“ izbruhe na Soncu. V zvezdarni v Pasadeni v ZDA pa so astronomi ugotovili, da je površje planeta Venere, ki ga poznamo kot jutranjico ali večernico, posejano s kratkimi prav tako kakor Luna, kljub temu, da je atmosfera, ki planet obdaja, stokrat gostejša od zemeljske.

PREBIVALSTVO v ZSSR je 9. avgusta t. l. preokorajilo število 250 milijonov, je poročala agencija Tass.

V KAIRU so se egiptovski in libijski delegati, ki razpravljajo o morebitni spojitvi Libije z Egiptom, domenili, da bodo pripravili načrt o postopni združitvi med obema državama. Najbolj navdušen nad združitvijo je libijski vodja Gadafi, dasi Libija, ki je bogata na petroleju, nima trenutno nobene potrebe iskati gospodarske in vojaške varnosti v povezavi s katerokoli arabsko državo.

V MADRIDU je umrl bivši kubanski diktator 72-letni Fugencio Batista, ki se ga je 1959 polastila panika in je zbežal s Kube, s čemer je kubansko prebivalstvo zamenjalo desničarskega diktatorja s komunističnim diktatorjem Castrom. Batista je metal svoje nasprotnike v morje v havanskem zalivu v hrano morskim psom, Castro pa je dal zgraditi zloglasne „paredone“, pred katerimi je postreljal na tisoče žrtev.

NA BEOGRAJSKI GLAVNI železniški postaji so teroristi povzročili minulo sredo eksplozijo, pri kateri je bila ubita ena oseba, sedem pa ranjenih. Ti tova policija mrlišno išče krivce.

Sovjeti odvezemajo državljanstvo svojim ustvarjalcem

V Moskvi so pretekli teden uradno objavili, da so svetovno znanemu sovjetskemu znanstveniku Žoresu Medvedevu odvzeli sovjetsko državljanstvo.

Medvedev se trenutno mudi v Angliji, kamor je bil prišel na enoletno študijsko potovanje. Po angleških univerzah ima predavanja iz svoje stroke genetike, toda v Moskvi so ga obtožili, da je po akademskemu udeleževanju „izvršuje akcije, ki niso v skladu z visoko častjo biti državljan ZSSR.“

Uradna sovjetska agencija Tass je objavila, da je bilo Medvedevu odvzeto sovjetsko državljanstvo zato, ker je „fabričiral umazan material, s katerim je zaničeval sovjetsko državo.“

Medvedev je že drugi sovjetski znanstvenik v zadnjih mesecih, ki so mu v Moskvi odvzeli sovjetsko državljanstvo medtem ko se je mudil v tujini, se pravi na svobodi.

Lansko leto je iz ZSSR odpotoval v ZDA sovjetski znanstvenik dr. Valerij Čalidže, ki je tudi član neuradnega odbora za človečanske pravice, ki ga v ZSSR vodi sovjetski znanstvenik fizik V. Saharov. Nekaj tednov po svojem

bivanju v ZDA so Čalidžju sporočili iz Moskve, da mu je bilo odvzeto državljanstvo.

Sovjetskemu pisatelju Andreju Sinjavskemu, ki je nad pet let že prebil v sovjetskih taboriščih za prisilno delo v Sibiriji, ker da je „napisal in objavil več protisovjetskih del“, pa se je posrečilo izogniti nadaljnjemu preganjanju, da se je izselil iz ZSSR ter se pojavil v Parizu. S seboj mu je uspelo pripeljati tudi ženo Marijo in osemletnega sina Igorja. Sinjavski je v Parizu izjavil, da se namerava za stalno naseliti v Franciji. Tudi Sinjavski sedaj pričakuje, kdaj mu bodo odvzeli „čas biti sovjetski državljan.“

WILLY BRANDT, zahodnonemški socialistični kanceler, je zagrozil zahodnonemskim organizacijam, ki omogočajo beguncem iz ZSSR, da jih bo začel preganjati, ker da noče „spraviti v nevarnost nedavno izboljšanih odnosov z Vzhodno Nemčijo“. Brandt je označil delovanje teh organizacij za „trgovanje s človeškim obupom“.

se še obdolži župnika Jakša, da je z zbiranjem podpisov kršil zakon o verskih skupnostih. Seveda je kaj neprijetno za oblastnike, če jim nekdo dokáže, da večina misli drugače, toda je to že mar protizakonito?

Tretje vprašanje bi se lahko nanašalo na trditev, „da je bila stara cerkev mučilnica najnaprednejših ljudi“ in da zato nova ni potrebna. Kje je tu logično mišljenje? Tak razlog o „mučilnici“ bi bil kvečjemu lahko opravičilo za zahtevo, da partiji cerkve nočejo, nikakor pa ne za trditev, da nova cerkev ni potrebna. Še bolj neutemeljena, naravnost otročja in zlobna pa je trditev, ki jo je iznesel „Nedeljski dnevnik“ 13. maja 1973, da hočejo cerkveni krogi z dajtavami za novo cerkev zavreti gmojni napredek faranov.

Če kje, je v primeru nove cerkve v žužemberku partija znova dokazala, da je protiljudska, nedemokratska in polna nestrpnosti do vsega, kar je versko. Res tipičen primer novega klerikalizma, ki bi ga tako rada sedanji Cerkev v Sloveniji naprtila.

J. D.

„Upoštevaj sledeče: spoštuj pravičnost in pozabi nasilje. Tako je za držanje, ki ga je Bog ukazal ljudem. Ribe, divje živali in krilati ptiči se lahko požrejo med seboj, kajti med njimi ne velja pravičnost. Ljudem pa je Bog dal pravičnost, ki je najvišja izmed vseh dobrin.“

Hesiod, Opravila in dnevi, 274

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Končno se je položaj nekoliko razjasnil: postavljene so glavne formule, začela se je volilna kampanja (čeprav se še bolj malo pozna in če ne bo kakšnih presenečenj, bodo prihodnje volitve dokončno (ali res dokončno?) nakazale ustavno pot države za nadaljnja štiri leta. Seveda pa moramo opozoriti, da karkoli pišemo ali komentiramo, je le posledica dejstev in domnevanj, ni pa mogoče upoštevati raznih nenadnih presenečenj, katerih je prepolna zadnja doba argentinskega političnega življenja.

Dejstvo, da sta Perón in njegova žena sprejela kandidatni mesti za predsednika in podpredsednico države za bodoče volitve, je dokončno (vsaj zaenkrat, pokopalo upe na mogočo volilno povezavo radikalov in peronistov. Čeprav so mnogi opazivalci še po razglasitvi peronistične formule smatrali, da ta ni dokončna, da je še možen umik in sprememba, je bila kaj kmalu vidna peronistična taktika: oklic formule je bil poizkusni balon (priljubljena argentinska politična prispevka), ki se je dvignil in razpočil. Ker je poizkus uspel, je bil potrjen. Formula je ostala. Zakaj?

Položaj v peronizmu je svojevrsten. Na zunaj tako enolična podoba, je vendar notranje precej razkosana. Že večkrat smo omenili napetosti in trenja med glavnimi tremi vejami (četrt, ženska, dejanska ne posega v notranje boje): sindikalno, politično in mladinsko. Katerikoli bi pripadal kandidat za podpredsednika, bi povzročil upor ostalih, verjetno pa izvenstrankarski kandidat odpor vseh. V teh okoliščinah je figura Isabel de Perón vsaj delno nesporna. Čeprav ne uživa simpatij v mladinskih vrstah, so prav mladi kadri v zadnjih spopadih izgubili moč političnih manevrov, in vsaj zaenkrat na neljubo kandidatur niso reagirali. Tiho ali glasno priznanje formule v peronističnih vrstah je po dobrem tednu to formulo tudi dokončno potrdilo.

Zanimiva je seveda tudi zunanja reakcija. Peronisti si ne delajo utvar glede tega, da jim kandidatura Peronove žene ne bo prinesla veliko izvenstrankarskih glasov. Nasprotno, zavedajo se, da kandidatinja za podpredsednico izven peronističnih vrst ni priljubljena. Delno so pa le računali (tako je nakazal

tudi Perón, čeprav ne preveč gotovo), na številne ženske glasove. Tako ali drugače, peronizem se je vrgel v volilno kampanjo s formulo Perón-Perón.

Kaj potem ostane od dialoga radikalov in peronistov? Nekateri menijo, da je Perón izigral radikale, ki so pač res ostali v čudni luči. S tem da naj bi zmanjšal vpliv te največje in najbolj organizirane stranke, „ki ne upošteva njegovih povelj“. Resnično se ta druga največja argentinska stranka ni takoj znašla. To je bilo videti na državni konvenciji pred dvema tednoma. A prav tako je prav hitro reagirala v odločilnem trenutku. Dan za sprejetjem peronistične formule s strani obeh kandidatov, so radikali oklicali svojo formulo, na kateri znova kandidira za predsednika Balbin, za podpredsedniško mesto to pot kandidira mladi senator De la Rúa. Je to kaj bistra politična in psihološka poteza. De la Rúa je edina zmagovita figura iz zadnjih aprilskih volitev, ko je v glavnem mestu premagal peronističnega kandidata Sanchezza Sorondo. Njegov nastop priteguje številne mlade, politične neaktivne kadre. Poleg tega pa je (in to v politiki tudi ni na zadnjem mestu) precej priljubljen pri ženskem volilnem svetu. Razlika med radikali in peronisti je bila precej večja (v prid radikalom) v Capitalu prav na ženskih voliščih.

Tretja volilna sila pa se zgrinja okoli Manriqueja. Čeprav so njegove vrste Ljudske Federalistične Zveze precej razredčene, mu pripisujejo več možnosti kot pri zadnjih volitvah. To pa zato, ker priteguje vse desno volilno krilo, pa tudi desničarske nezadovoljne iz radikalnega in peronističnega območja.

Na drugem ekstremu pa se levica že ni postrojila. Imenujejo pogosto Corala, pa tudi kordobskega komunističnega sindikalista Tosca. Dejstvo je, da spričo umaknitve Ljudske Revolucionarne zveze (Alende-Sueldo) ni močne levičarske organizacije. Večji del teh sil bo prešel v peronizem, del v radikalizem, najmanjša skupina pa v skrajno levico.

Od tu naprej pa je vse še neznanka. Za preučevanje so le rezultati zadnjih volitev. In ti kajpada govorijo v prid peronizmu. Pa presenečenja so v argentinski politiki na dnevnem redu.

Ljubezen do slovenske pesmi

Gospa Zdenka! Odzvali ste se prošnji Zveze mater in žena, da priredite koncert z vašimi pevčki v dobrodelne namene zvezinega sklada. Zato mi dovolite nekaj vprašanj.

Vsa naša slovenska skupnost ve, da ste vi, ga. Zdenka, ena prvih učiteljic in voditeljic slovenskega tečaja v Llanusu oz. v Slovenski vasi, kakor to običajno imenujemo. Zanima nas, kako in kdaj je nastal vaš otroški zbor?

Gospa Janova: Res je že kar precejšnja vrsta let, kar vodim slovensko šolo in zborček v Slovenski vasi, a ne enega, ne drugega nisem jaz začela. Šola ima svoj začetek v Quilmesu, kamor je hodil poučevati slovensko mladež pokojni g. Mizerit. Večina teh družin si je sezidala lastne domove v Sloveniji vasi. Poleg cerkve sv. Jožefa, kjer je pastiral č. g. Janez Hladnik, smo imeli Slovenci svojo dvorano. Tam je g. Mizerit še naprej učil otroke v slovenski šoli. G. Mirko Špacapan pa jih je učil petja. Ko sem prišla v Slovensko vas, mi je najprej g. Špacapan ponudil otroški zborček, kakšno leto nato pa še g. Mizerit poučevanje v slovenski šoli.

Z.: Ali ste ob prvih nastopih v domačem krajevnem domu kdaj pomislila, da bo vaš zborček postal tako upoštevan član naše slovenske kulturne skupnosti? Ga. Zdenka: Vedno sem imela samo to željo, da bi naši otroci vzljubili slovensko pesem. Zato, da bi se jim tudi z našo pesmijo krepila narodna zavest.

Z.: Kateri otroci so lahko člani zbora? Sprejmete vsakega, ki ga veseli slovensko petje in je pripravljen prihajati redno k vajah, ali jih izberete po glasovni zmožnosti?

Ga. Zdenka: V zborček bi rada vključila čim več otrok. Ker pa nekateri nimajo izvežbanega posluha, manjši pa se ne obsega, imamo zanje poseben zborček, kjer pojemno njim primerne pesmi. Pa vse kaže, da bo iz njih izšel kader dobrih pevcev.

Z.: Izbirate predvsem znane slovenske pesmi?

Ga. Zdenka: Gojimo slovenske narodne in umetne pesmi, primerne otroškemu zboru.

Z.: Koliko otrok povprečno prihaja k vajah?

Ga. Zdenka: K vajah hodijo vsi otroci — okrog 60. Mnogih še najhujša ploha ne zadrži doma.

Z.: Ali so se vaši pevčki v dekliški oz. fantovski dobi priključili kakemu zboru?

Ga. Zdenka: Mladinskega zbora v vasi nimamo. Dekliški zborček je samo priložnost. Nekaj mladih poje pri cerkvenem zboru, a na žalost jih je vse preveč, ki se mu ne pridružijo.

Z.: Po obvestilih v Svobodni Sloveniji in Oznaniu vemo, da ste pogosto nastopili v krajevnem domu in tudi na drugih slovenskih prireditvah. Ali imate pregled o številu nastopov?

Ga. Zdenka: Ne vodimo nobene kronike. Kadar nas kdo povabi, se z veseljem odzovemo.

Z.: Kakšen vpliv imajo nastopi na pevčke? Je za nje to nova vzpodbuda?

Ga. Zdenka: Gotovo so nastopi za pevčke vzpodbudni. A več kot uspeh pri nastopu je razveseljivo to, da tudi doma, ali kjer se jih kaj zbere, sami od sebe radi zapojejo.

(Nadaljevanje na 3. strani)

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Na natečaju UNICEF za izbor najlepših in najustrežnejših motivov za novoletne voščilnice 1974 so izbrali tudi dela dveh slovenskih slikark: Marjanca Jemec-Božič in Marlenke Stupice. Med številnimi slikarji in ilustratorji iz vsega sveta je Marjanca Jemec-Božič dobila prvo mesto.

VRHNIKA — Delovna ekipa Zavoda za spomeniško varstvo SR Slovenije je v juniju ob Dolinski poti za štamptovim mostom med Vrhniko in Logatcem konservirala ruševine rimskega občestnega stražnega stolpa v obsežnem sistemu rimskih kraških zapor.

SKOFJA LOKA — Več sto gledaliških amaterjev je sodelovalo v obnavljanju uprizoritvi „Visoške kronike“, ki jo je po romanu Ivana Tavčarja priredil za oder in režiral Polde Polenec, v scenografiji ing. arh. Viktorja Molke.

LJUBLJANA — V razstavišču „Arkade“ je bila razstava fresk in slikanih ometov iz nekdanje rimske Emone. Gradivo so izkopali arheologi Mestnega muzeja v Ljubljani od 1863 do lani. Razstavljene so bile grafične rekonstrukcije najrazličnejših ornamentalnih tipov antičnih emonskih poslikav tolikšne površine, da si je bilo mogoče ustvariti vtis umetniškega okrasa šestih notranjščin nekdanje emonske hiše.

LJUBLJANA — Na filozofski fakulteti ljubljanske univerze je ob koncu letošnjega šolskega leta diplomiralo 62 študentov. Žalostno je dejstvo, da je več kot polovica teh abiturientov iz Ljubljane, kaj manjši del pa iz drugih krajev Slovenije, kar ponovno kaže zapostavljenost podeželja v tej panogi.

BLLED — Lani je blejski otok obiskalo 75.690 turistov, letos pa računajo na rekordno številko 100.000. Otok so v zadnjih dveh letih lepo uredili. Turiste zlasti zanima božjepotna cerkva iz 17. stoletja, pa še prazgodovinske sledi iz 11. stoletja pred Kristusom in grobovi s skeleti iz 9. stoletja.

SMOLNIK — Od 17. do 27. julija je bil na Smolniku na Pohorju mladinski mednarodni esperantski tabor, katerega je organizirala mladinska esperantska organizacija iz Maribora. Sodelovalo je več kot 60 udeležencev iz Bolgarije, Madžarske, Italije, Finske in Jugoslavije.

POSTOJNA — V postojnski jami je bilo v prvih šestih mesecih letos že 292.000 obiskovalcev, od tega domačih 89.500, tujih pa nad 202.000, kar je za 106.000 več kot lani v istem času, od tega pa 93.000 več tujcev. Prav tako pa tudi predjamski grad beleži vse večji obisk. V šestih mesecih je imel nad 29 tisoč obiskovalcev.

VIPAVA — Vipavski kmetje menijo, da že več let ni bila letina tako dobra, kakor kaže letos. Moča je primerna, pa tudi burje, ki običajno rogovili v začetku julija, ni bilo.

SEŽANA — Sežanski kras še vedno močno pesti pomanjkanje pitne vode. Da bi problem omilili, bodo dali letos

za nadalnje izboljšanje v preskrbi z vodo poldrug milijon dinarjev, ki so jih prispevale delovne organizacije v sklad za družbeni standard in preskrbo z vodo. S tem denarjem bodo povečali zmogljivost vodnega zajetja v Padežu in razširili cevovod od izvira Hublja pri Vipavi do Sežane. Na dobršem delu sežanskega krasa bodo glavni vir pitne vode še naprej znani kraški vodnjaki in ponekod krajevni vodovodi.

PIRAN — Če se domači ali tuji turist vozi po morju pred Tartinijevim trgom v Piranu, bo s čolnom zašel med debelo plast morske trave, sredi katere plavajo plastične steklenice, konzerve, ostanki sadja in druge smeti. Slični pojavi se opazijo tudi v Izoli in na Koprskem. Komunalna podjetja sicer bolj ali manj vestno čistijo kopaljški obalo, za morje pa se doslej niso dosti zmenila.

KOPER — V začetku preteklega leta sta beograjski Interexport in koprski Slavnik ustanovila turistično agencijo z imenom Inex-Slavnik. Toda ta mešana družba s sedežem v Kopru je že v prvem letu svojega delovanja ustvarila za okoli dva milijona izgube. Slavnikov delavski svet je sklep o likvidaciji agencije že sprejel, in enako bodo storili tudi organi pri Interexportu.

Umrli so od 14. do 20. julija:

LJUBLJANA: Janko Kocmur, inšpektor v p.; Janko Pestotnik, upok. (80); Franciška Korošič, upok. Anžur (83); Vinko Kranjc, upok.; Anton Belina, uslužbenec javnih skladov; Marija Kokovec, roj. Dolinar; Ivana Gaberšek; Terezija Gospeti, roj. Hvala; Marija Tomažič, roj. Ciglar; Angela Vidic, roj. Bergant (97); Francka Jakopič, roj. Bregar (82); Marija Kante, roj. Lupnič; Martin Zadnikar, sofer; Franciška Prijol, roj. Kos; Vendelin Sebal, upok.; Ivan Pakiž, biv. direktor in predsednik delavsk. sveta ljublj. mlekaru; dr. ing. Milan Fakin, univ. prof. v p.; Brad Frank, roj. Gselman; Darinka Urančič, roj. Križnar; Terezija Grabec; Franciška Oven, roj. Miklavc; Marija Kobilica; Julka Kropar, upok.; Zofija Žagar, roj. Spacapan; Jože Snoj; Jože Kožuh, dipl. strojni ing.

RAZNI KRAJI: Milka Jamnik, Zagorje; Miha Lipušček, kmet, Nova Gorica; Ivan Grm, Potočje; Slavko Zagorec, biv. direktor, Šmartno pri Litiji; Ignac Kunaver, rudarski nadzornik v pok.; Domžale; Marija Valenčič, roj. Vržič; Kapele; Franci Zaletel, abiturient gimnazije, Trbovlje; Marko Bartoli, Ločna; Sonja Levec, Mengeš; Franciška Kavčič (85); Postojna; Ignac Strušnik, trg. poslovođa, Radomlje; Anica Norčič, roj. Naglič, Kranj; Marija Rauh (86); Slavski Laz; Karolina Prunssaus, Piran; Zora Krapež, roj. Bolčina, Otlica; Kristina Oblak, roj. Springer; Franciška Mrak, roj. Kemperle, Radovljica; Milan Štubelj, Smlednik; Pepca Kunčič, roj. Kovačič, Šentjernej; Alojz Briz, upok.; Breginj; Anton Zrimšek, upok.; Orle; Janko Torkar, dipl. ekonomist v p.; Bohinjska Bistrica; Ivan Mrak, Hrbernik; Franciška Unetič, roj. Golobčič, Krško; Jakob Vreš, uslužbenec, Slovenska Bistrica; Terezija Konrenčan, roj. Keršič, Naklo; Jože Šeško, Sevnica; Rudolf Novak, upok. (83); Jesenice; Marko Krhlikar, zidar, Zagorje; Jože Strojansček, upok. rudarski nadzornik, Krško; Franc Vidmar, Slape; Boris Manfreda, direktor, Most na Soči; Marko Bartol, Novo mesto; Rezka Leskovec, upok.; Kalce; Gvido Mraz, Slovenske Konjice; Avgust Demšar, žiri; Franciška Novak, roj. Vaš, Lendava; Anton Springer, up., Dol. Straža.

v zadrego, ker res nikdar nisem štel ur. šola, priprava nanjo in popravljanje zvezkov ter redno dve pevski vaji mi vzamejo najmanj 10 tedenskih ur. Kadar se pripravljamo na kakšen nastop, jih je pa seveda precej več. Pa mi ni žal zanje, samo da bi še naprej živela med našim mladim rodop slovenska beseda in pesem.

Z.: Zahvaljujemo se vam, ga. Zdenka, za razgovor in vašo plemenitost, ko ste nas opozorila na ustanovitelja vaše slovenske šole in zborčka. Dala ste pri-znanje svoji mami za razumevajočo pomoč in s tem ostalim materam, ki s svojim tihim delom pomagajo mladim družinam in tako krepe našo slovensko skupnost v tujini. Vsi vaši odgovori so en sam izliv vašega nesebičnega dela in nam vsem svetel vzor, kaj lahko stori mati in žena. Zveza mater in žena vam želi vso srečo v družinskem krogu, kot voditeljici zbora veliko uspeha, vsem pevčkom polno vztrajnosti in veselja do slovenske pesmi in govoric! Upajmo, da bomo s polnoštevilno udeležbo na koncertu 1. septembra dali vsaj delček priznanja, ki si ga zaslužite!

K. P.

SLOVENC I V ARGENTINI

Osebnе novice

Družinska sreča. V družini Marjana Boltežarja in njegove žene Marjete roj. Šmersu se je 11. avgusta rodil sinček Tomaž. Srečnim staršem iskreno čestitamo.

BUENOS AIRES

USPELE PRIREDITVE

Preteklo soboto, 11. avgusta je bil v dvorani slovenske hiše *pevska glasbeni festival* naše mladine. — V nedeljo, 12. t. m. pa je bil v Slovenski hiši *Socialni dan*. O obeh lepo uspešnih prireditvah bomo poročali v prihodnji številki.

Mladinski zvezni sestanek

Kot vsak mesec, sta tudi to pot zvezna odbora SDO in SFZ pripravila sestanek, ki je bil v nedeljo 5. avgusta v Slovenski hiši. Skrbeli so za pripravo sv. maše, zajtrk in sestanek odsek in krožek SFZ in SDO iz Ramos Mejije. Ob 9.30 je bila mladinska sv. maša v cerkvi Marije Pomagaj, med katero so peli dekleta in fantje iz Ramos Mejije ob spremljavi kitare. Po sv. maši je bil na razpolago zajtrk, medtem ko je večina uporabila priliko za prijateljski razgovor, drugi pa za branje zadnje številke „Mladinske vezi“.

Ob določeni uri se je napolnila mala dvorana Slovenske hiše. Predsednik SFZ, Janez Rode, je pozdravil vse navzoče in prosil za besedo g. prof. dr. Rudolfa Hanželiča.

Prof. dr. Hanželič je že dolgo dobro poznan slovenski mladini zaradi njegovega stalnega prizadevanja v študiju mladinskih problemov in posebnega zanimanja, ki posveča slovenski mladini. Udeležba sestanka je bila nad vse razveseljiva.

Dr. Hanželič je govoril o potrebi, da je mladina srečna. In zato je obdelal tudi problem zakona. Orisal je psihologijo dekleta in fanta, njihovo pripravo na zakon, problem značajev, sposobnosti, duhovno in telesno zrelost, narodnost in tako prešel na zakon z njegovimi težavami in lepimi trenutki v življenju.

Predavanje je pritegnilo pozornost in zanimanje. Bučno ploskanje je potrdilo dr. Hanželiču zahvalo in priznanje.

Predsednica SDO, Marija Urbančič, se je posebno zahvalila predavatelju in nato spomnila mlade na sv. mašo, ki bo v cerkvi Marije Pomagaj v torek, 14. avgusta ob 19, ob priliki dneva žrtve in molitve za mladino. Tudi je vse povabila na mladinski pevskoglasbeni festival, ki bo v soboto, 11. avgusta. Prosila je vse za sodelovanje v redu in disciplini med festivalom v dvorani.

Sestanek se je zaključil z molitvijo.

SESTANEK SKAD-a

Po kratkem mesečnem premoru je SKAD pripravil svoj drugi sestanek: kino-debato. Po uvodnih besedah predsednice Terezike Prijatelj smo v zgornji dvorani Slovenske hiše prisostvovali filmu „Prikriti zločin“. Zapletena policijska avantura nas je petinsedemdeset minut vodila po svetu napetosti in pričakovanja.

Pri „razkritem zločinu“ se je polagoma razvila živahna debata. Kakor pri vsakem prijateljskem srečanju, se je zaključila ob sladkem čaju in piškotih. Sprožila se je misel o možnem izletu v mesecu avgustu. Z večinsko pritrditvijo, toda brez dokončnih sklepov, smo se razšli.

Seveda, z upanjem svidenja. pf

PORAVNAJTE ZAOSTALO NAROČNINO!

Korumbijski Don Bosco

Brazilijo sestavlja 21 zveznih držav. Mato Grosso je druga največja, saj meri nad 1.250.000 kvadratnih kilometrov. V tej državi leži mesto Corumbá in sicer blizu tam, kjer se stikajo meje med Brazilijo, Bolivijo in Paragvajem. Šteje nad 60.000 prebivalcev. Ob njem teče mogočna reka Paragvaj.

In kdo je korumbijski don Bosco? Slovenski rojak Ernest Saksida. Mož se je rodil pred 54 leti v Dornbergu, ali po novem na Zalem hribu, ne daleč od Gorice.

Kot dvanajstleten fantiček je odšel k saleziancem v Bagnolo v Piemontu. Tu je končal nižjo gimnazijo. Ker je izrazil željo, da bi šel rad v misijone, so ga predstojniki poslali v Mato Grosso v Brazilijo (1935). Tu je napravil noviciat, se zavezal z redovnimi zaobljubami, dokončal študij in bil spomladi 1946 posvečen v duhovnika. Kot tak je deloval po raznih salezijanskih zavodih. Nazadnje je prišel v mesto Corumbá, kjer je ostal vse do danes, najprej 12 let kot profesor, ekonom in voditelj bivših gojencev, dokler ni spomladi 1961 odkril svojega pravega poklica, ko je poslal zapuščeni korumbijski mladini oče in mati, brat in sestra, učitelj, vodnik, zdravnik, tolažnik, zagovornik, z eno besedo vse korumbijski don Bosco.

Naj njegovo delo osvetlimo z odlomki iz zapiskov, ki jih je sestavil neki sedemnajstletni fant, katerega je gospod Ernest rešil iz korumbijskega blata.

LANUS

Novice iz Slovenske vasi

V soboto, 14. julija, se je veliko število ljudi zbralo v spomin našim fantom domobrancem, v Hladnikovem domu. Vsaj večina še čuti, kaj vse so ti fantje pretpeli za Boga in Slovenijo in zgled, ki predstavljajo za bodoče idealne slovenske dekleta in fante.

Na proslavi smo poslušali spominski govor Staneta Mehleta, nato, po deklamaciji, ki jo je podala gđc. Mimi Bokalič, je nastopil pevski zbor pod vodstvom Ivana Mele.

Za zaključek nam je Božo Stariha v imenu Zedinjene Slovenije, kateri predseduje, spregovoril nekaj besed in pokazal slike jelendolskih žrtev, zgodovinski dokaz hudobije svetovnega komunizma. Naj gre Božu Starihu naša za hvala.

V nedeljo, 15. julija, je Zveza žena iz Slovenske vasi organizirala za žene in može razgovor in predavanje, katerega je vodil g. Franc Sodja. Šlo je za „vzgojne napake, ki jih delamo“. Prišlo se je ob 16 z dobro udeležbo.

NOV NASTOP ZBORA SLOVENSКИH MLADENK

V okviru „Petega zborovskega festivala mesta Buenos Aires“ je v prireditvi argentinskega podtajništva za kulturo in buenosaireske občine v nedeljo, 12. t. m. popoldne, v teatru San Martin v Bs. Airesu nastopil poleg starih argentinskih zborov tudi zbor Slovenskih mladenk iz Castelarja pod vodstvom ge. Anke Gaserjeve. Prostorna dvorana je bila nabito polna argentinske in slovenske publike.

Zbor je z vso njemu lastno melodičnostjo in natančnostjo prikazal argentinski javnosti lepoto slovenske pesmi, svojo izurjenost pa je dokazal tudi s podajanjem argentinskih in drugih napevov.

Repertoar je obsegal naslednje pesmi: Smetanovo Uspavanka, Hilltonovo Če k srcu vzdih srca hiti, Viktorja Pasquesa Incendio, Massovo (v prireditvi D. M. Sijanica) Vidalita, Gobčevo Pomladna, Simonitijevo Sonatina v soncu, Michelčičevo Čuk se je oženil, Premlovo V Korotan in Lopez Boucharda (v prireditvi D. M. Sijanica) Canción del cartero.

-la-

Slovenci po svetu

JANEZ OVSENIK — SEDEMDSESETLETNIK

Naš jubilar se je rodil 18. avgusta 1903 v Predosljih pri Kranju. Prvo izobrazbo je dobil v ljudski šoli v Predosljih. Kot sin posestnika je videl, da to ni zadosti, zato je šel iskat znanje na kmetijsko šolo na Grm in tudi zadružne šole ni pozabil.

Ko je vse to končal, ga že vidimo pri Orlu, kako je zbiral mlade fante, vodil sestanke in pripravljaval mladino za delo na prosvetnem in političnem polju, ko bo prevzemala mesto starejših.

Pa to ni bilo zadosti za mladega idealista, začel je s polno paro delati v SLS. Ko je stranka videla njegovo zmožnost, ga je postavila na vodilno mesto na občinskih volitvah in je z ogromno večino zmagal. Župansko mesto je dobro vodil in pomagal vsakemu, ne glede kakšni smeri je pripadal. Ko so Nemci zasedli našo domovino, so ga prisilili, da je moral voditi gospodarski oždelek pod nemškimi županom.

Ko smo pripravljali odpor proti komunistom, je bil takoj med nami in ni poznal strahu. Ko je Gestapo razbil cen-

Pred dvajsetimi leti v „Svobodni Sloveniji“

20. avgusta 1953. — št. 33

SPOMENICA EMIGRANTSKIH ZRUŽENJ AMERIŠKI VLADI

Odbor za srednjo in vzhodno Evropo, v katerem je včlanjena Slovenska ljudska stranka, je 20. maja t. l. vložil pri predsedniku ameriške vlade gralu, Eisenhowerju spomenico, v katere 9. točki ugotavlja:

„Komunizem je nevarnost, nadloga, ki grozi vsemu svetu. Uničuje človečanske svoboščine povsod, brez razlike, naj nastopa pod kakršnimkoli naslovom in oblikami. Komunistično gibanje na Kitajskem, ki je nastopilo kot gibanje za agrarno reformo in za narodno osvobodjenje, se je izkazalo kot sovjetsko orodje za zasuzenje Azije. Tkm. narodna neodvisna komunistična diktatura v Jugoslaviji si prizadeva, da bi uresničila Leninova navodila in hoče na mednarodnem polju doseči, da bi vse komunistične sile prispevale svoj delež za razpad zapadne civilizacije in bi tako krčile pot svetovnemu gospodarstvu komunizma.

Ljudstvo v Jugoslaviji mora prenašati isti sistem krute diktature, kakršen je v Sovjetski Rusiji. Bistvene značilnosti tega sistema so ostale iste, kot so bile predno se je Tito sprl z Moskvjo. Noben narod za železno zaveso si ne želi, da bi sedanji komunistični sistem zamenjal in nadomestil z drugo komunistično ali nekomunistično diktaturo. Moralno kompromisarstvo in politična nedoslednost sta nemogoča in nezdružljiva z resnično prodorno politiko osvobodjenja. Kompromisarstvo v takem osnovnem vprašanju kot je komunizem, more roditi samo zmedo in maldružje.“

Spomenico je podpisal tudi dr. Miha Krek, biv. podpredsednik jugoslovanske vlade, predsednik Narodnega odbora za Slovenijo, predsednik SLS, podpredsednik Krščansko-demokratske zveze za srednjo in vzhodno Evropo.

ter Gorenjskega domobranstva, je tudi njega zaprl, ker je bil preveč delaven v Legiji in tega ni skrival. Ko se je vojna končala, je namesto da bi se vrnil domov, bežal z nami v Avstrijo in od tam odšel v Severno Ameriko. 18. maja je prišel v Cleveland. Tudi tam je proste ure dal na razpolago naši politični emigraciji. In še danes dela in pomaga povsod.

Za svojo življenjsko družico si je izbral gospodično Ivanka iz ugledne Tavčarjeve družine iz Zaloga pod Storičim. Bog jima je dal lepo število fanov in deklet, ki so večinoma že vsi poiskali lastna ognjišča.

V svojem življenju ni nikdar klonil, vedno je korajžno prenašal vse težave in še drugim pomagal.

Ko boš praznoval jubilej med svojimi dragimi, Ti tudi mi v Argentini želimo še mnogo lepih in srečnih let. F. S.

nosu. Solze so se mešale s krvjo, v mojem srcu pa sta rasla srd in misel na maščevanje. In da dopolnim to zgodbičo, naj povem še, da ko sem prišel domov, sta me tudi moja improvizirana starša pošteno nabunkala.

V osmem letu se je zgodilo nekaj, kar mi je hotelo razgnati srce. Prikazala se je moja prava mati, do katere nisem čutil prav nobene ljubezni. Ženski sta se dolgo pogovarjali med seboj in nazadnje sklenili, da pojdem naslednji dan na sprehod v mesto z mojo materjo. Pa je bilo vse skupaj samo varanje: namesto v mesto sva šla drugi dan nekam daleč ob reki navzdol. To se je ponavljalo več dni. Na zahtevo sodnika za mladoletne sem se vrnil; in moja prava mati se je morala zaradi tega zagovarjati pred sodnikom.

V devetem letu sem spet zbolel. Zdaj sem prvič videl zdravnika. Možu sem se smilil. Ob njem sem spoznal, kaj bi lahko bila ljubezen. In res sem se navezal nanj. Mož je to opazil in mi dal nekaj pametnih nasvetov. Še sedaj se spominjam njegovih besedi: „Skušaj biti dober z vsemi. Morda boš postal nekoč zdravnik in boš lahko veliko dobrega storil.“ Danes razumem, da je bil ta mož res dober in krščanski zdravnik. Od tedaj čutim, da se moram razdajati in delati za druge. Četudi nisem zdravnik, lahko pomagam marsikomu, ki je v podobnem položaju.

Med trnjem in osatom

Na vseh straneh vidim, koliko bede in grdobje je okoli mene, po družinah. (Nadaljevanje na 4. strani)

Sodelujte pri izdaji Zbornika Svobodne Slovenije, najbolj reprezentativne knjige slovenskih izseljencev. Ne odlašajte. Naročite to knjigo in plačajte še pred izidom. Cena 70.- pesov. Za pošiljanje po pošti doplačilo (za Argentino) 5.- pesov. Možno je tudi plačilo v obrokih. Če vsaj do konca avgusta 40.- pesov, ostanek ob prevzemu.

Od vsepovsod

Kasetni kino. Čez par mesecev bodo v švedski prestolnici odprli prvi kasetni kino. V prostoru za dvajset gledalcev bo mogoče naročiti film kakor npr. knjigo v čitalnici. Kasetni kino je zasnovan na isti način kot kasetna televizija. Švedska filmska industrija ima na zalogi 350 igranih filmov, ki jih bodo zdaj prenesli na magnetni trak.

Zrcalni teleskop. NASA bo v prihodnjem desetletju poslala v višino 700 kilometrov trimeterski zrcalni teleskop. Ker tam ni atmosferskih motenj, bo na prava odkrivala stokrat šibkejšje objekte, kot jih zdaj lahko zajamejo zemeljski teleskopi.

Steklena kočija. Angleška princesa Ana in poročnik Mark Phillips se bosta 14. novembra peljala k poroki v stekleni kočiji, s katero sta se leta 1947 pe-

ljala od poroke sedanja kraljica Elizabeta in princ Philip.

Za dobro voljo

Starejši šaljivec sede pri brivcu na stol. Vajenec ne ve, kaj naj z njim stori, kajti mož je čisto plešast.

„Že-želite, prosim?“ končno izjclja.

„Obriši prah,“ se glasi odgovor.

„Veš, zakaj si je 250 vojvodinskih kmetijskih strokovnjakov izbralo Dubrovnik za seminar o pridelovanju pšenice?“

„Vem, zato, ker smo dolga leta pridelali največ pšenice po morju.“

25-LETNICA

SLOVENSKEGA PEVSKEGA ZBORA GALLUS

slavnostna večerja 18. t. m. ob 20.30
v Slomškovem domu

Vabi
Medorganizacijski svet

SDO

RAMOS MEJIA
26. AVGUSTA

SFZ

4. MLADINSKI DAN

Začetek ob 8.45 z dviganjem zastav
Sv. maša
I. del kulturnega programa
Odbojka
Kosilo
Odbojka
II. del kulturnega programa

Igra orkester DUC IN ALTUM

DON BOSCOVO MESTO

(Nad. s 3. str.)
med tovariši. V kakšni kruti stvarnosti živimo jaz in tisoči drugih fantov!

Že v najnežnejši dobi se pokvarijo, postanejo tatovi, hudodelci in pustolovci. Še zmeraj mi je živo v spominu tovariš, ki je izvršil celo vrsto napadov, pobojev in nasilja: padel je pod strel, ko je bežal, in izdihnil v luži krvi. Njegov brat, navidez dober in miren fant, se je dal pregovoriti prijateljem in je sklenil, da se bo maščeval. Tudi ta je zakrivil več umorov in zapustil svet z razklano glavo: v trenutnem prepiru ga je eden njegovih tovarišev, večkrat ubijalec, s težko kovinasto posodo za plin treščil po betici.

V bližini naše bajte sem nekega večera slišal, kako je neki možki strahotno rjovel: dva njegova sinova, ki sta ga zalotila, ko je v pijanosti neusmiljeno pretepaval svojo ženo, sta se spravila nadenj s palicami, stoli in z nožem in ga do smrti pobila.

Kako grdo je in vendar se pogosto vidi, kako se možli prepirajo in pretepajo. Zelo velikokrat pride do hudih telesnih poškodb, kajti v navalu jeze in maščevanja izgubijo razsodnost in se ne znajo več kontrolirati. Pograbijo, kar jim pride pod roko; nož in pištola sta vedno kje blizu; in kdor se hoče maščevati, že najde priložnost. Zato je toliko smrtnih primerov.

Nekoliko dalje, na zasilnem igrišču, je neke sobote skupina fantov ubila prijatelja, ker so se bali, da bi jih izdal. Da bi trupla nihče ne mogel prepoznati, so ga odvekli daleč stran, polili glavo z bencinom in zažgali... Drug fant, temne polti, znan kot drzen tat in ro-

par, se je pred policijo, ki ga je zasledovala, skril v močvirju ob reki; njegovi prijatelji pa so med tem skušali razbiti policijski avto, ki je čakal tam blizu. Ta nesrečnej je zadnje čase nekoga ubil in je končno prišel v roke pravici.

Moški, ki po kratkem pomenku vzame k sebi žensko ali jo nenadoma zapusti, tudi z mnogimi otroki, in se zanjo nič več ne briga, je tukaj nekaj vsakdanjega. Tudi ženska pogostokrat stori tako. Spominjam se neke ženske, kateri je umrla dvanajstletna hčerka: tri dni je od žalosti in bolečine tulila okoli razpadajočih barak, kjer ni bilo nikogar, ki bi ji mogel pomagati. Ni imela niti rjuhe, da bi vanjo zavila mrtvo hčer, in še manj si je mogla privoščiti krsto za pogreb. Dobre učiteljice so poskrbele za vse, čez noč so sešile celo primerno obleko. Pri maši za sedmi dan matere ni bilo. Mož je potem povedal, da je prejšnji dan vzela dva od trinaestih otrok in z nekim drugim moškim odšla na breg reke, kjer je imela drugega otroka. Podobne grde reči se pogostoma dogajajo, zdaj tu zdaj tam, in mi jih imamo neprestano pred očmi.

Neki drug mož, ki je bil pogostoma pijan, je zapodil iz hiše ženo in je ostal sam s staro materjo in štirimi otroki. Stara mati je na skrivaj poklicala misijonaria, naj bi prišel gledat in pomagat, a tudi on na skrivaj, kajti oče bi se utegnil nenadoma vrniti in bi lahko nevarno nastopil tudi proti misijonarju; brez ovinkov je namreč povedal, da ne mara nikogar, nobenega sočutja, nobene miloščine, čeprav so bili otroci umazani, raztrgani in lačni.

(Bo še)

OBVESTILA

SOBOTA, 18. avgusta 1973:

V Slovenski hiši ob 20 v mali dvorani V. kulturni večer SKA. Predaval bo vodja teološkega odseka dr. Mirko Gogala „Teologija politike in teologija revolucije“.

V Našem domu ob 19.30 večer valčkov in polk, ki ga organizirata Zveza SDO in SFZ.

NEDELJA, 19. avgusta 1973:

Vseslovensko romanje v Lourdes.

SOBOTA, 25. avgusta 1973:

V Slovenskem domu v San Martinu bo v priredbi doma in Lige Žena mati ob pol osmih zvečer predavanje ge. Kristine Prijateljve o vtisih iz Nemčije.

V Slovenski hiši ob 18.30 sestanek SKAD-a Predava Tine Debeljak o „Evoluciji“.

NEDELJA, 26. avgusta 1973:

V katedrali v San Martinu bo ob 8.30 slovesna sv. maša ob 25-letnici prve slovenske maše v San Martinu. Nato skupni zajtrk v domu.

V Slomškovem domu 4. mladinski dan

ČETRTEK, 30. avgusta 1973:

V Slovenski hiši ob 17 bo pri Zvezni ženi in mater predavala ga. Iva Vivodova: „Nepogrešljivi del našega izročila: verske in epske narodne pesmi.“

SOBOTA, 1. septembra 1973:

Koncert mladih lanuških pevčkov ob 8 zvečer v Slovenski hiši pod vodstvom ge. Zdenke Janove v dobrodelne namene Zveze slovenskih žena in mater.

NEDELJA, 2. septembra 1973:

V Slovenski hiši ob 9 spominski dan generalu Leonu Rupniku.

V Našem domu v San Justu Mladinski dan.

SKAD

vabi na

SESTANEK

o „Evoluciji“. Predava Tine Debeljak. V soboto, 25. avgusta ob 18.30 v Slovenski hiši.

SLOV. DOM V SAN MARTINU in LIGA ŽENA-MATI

vabita vse rojake in rojakinje na predavanje gospe Kristine Prijatelj o vtisih iz Nemčije. Predavanje bo v soboto, 25. avgusta, ob 19.30 v domu.

DR. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo
in travmatologijo

C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed

Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855 in 628-4188

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17 do 20

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T.E. 35-8827

NEDELJA, 9. septembra 1973:

Tombola za Slovensko zavetišče v Slomškovem domu.

SOBOTA, 15. septembra 1973:

Slovenski buenosaireski oktet prireja koncert v Slovenski hiši ob 20.30.

SOBOTA, 6. oktobra 1973:

Slovenski pevski zbor Gallus pripravlja koncert samo narodnih pesmi.

IZ UREDNIŠTVA

Izid pričujoče številke sovpada z dvema praznikoma. Zato prosimo razumevanja naročnike, ki bi morebiti izvod prejeli z zamudo.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Slavnostna večerja ob priliki srebrnega jubileja pevskega zbora Gallusa bo 18. t. m. ob 20.30 v Slomškovem domu

Prosvetni večer ZS bo 24. avgusta ob 20. Govoril bo g. Jože Košiček o slovenskih možeh (dr. J. Ev. Krek, dr. Korošec in dr. Kulovec).

Učiteljska seja bo 29. avgusta ob 20.

Vseslovenska tombola za izdajo slovenskih šolskih knjig, ki jo prireja ZS in slovenski domovi, bo 2. decembra v Slomškovem domu.

SLOVENSKI PROTIKOMUNISTIČNI BORCI

Spominski dan generalu Leonu Rupniku

ustanovitelju in pokrovitelju Slovenskega domobranstva

Slovenska hiša, nedelja, 2. septembra

ob 9.00: pred spomenikom junakov

ob 9.30: sv. maša, ki jo bo daroval msgr. A. Orehar

SDO

Zveza

SFZ

vabi

NA VEČER VALČKOV IN POLK ZA STARŠE IN MLADINO

V SOBOTO, 18. AVGUSTA OB 19.30 V NAŠEM DOMU V SAN JUSTU

Spored:

Valčki in polke — igra orkester

„DUC IN ALTUM“

Pozdrav zastopnice Zveze žena in mater

Slovenski ženitovanjski običaji

Nastopa mladina vseh domov

Dekleta in matere naprošamo, da prispevate s pecivom

Proslava 25-letnice prve slovenske maše v San Martinu bo v nedeljo, 26. avgusta, ob 8.30 v sanmartinski stolnici. Nato skupni zajtrk v domu.

Svoji k svojim! Pod enakimi pogoji Vam SLOGA plača večje obresti kot katere koli banka. In Vaš denar bo pomagal pri gospodarskem napredku slovenskega človeka v Argentini. Pomislite tudi na to, predno se odločite za naložbo svojih prihrankov!

Kreditna zadruga „S. L. O. G. A.“ z o. z.

Bartolomé Mitre 97

T. E. 658-6574

Ramos Mejía

Uradne ure: ob torkih, četrtnih in sobotah od 16. do 20. ure

VELIKA IZBIRA NAJBOLJŠEGA POHIŠTVA

MUEBLES

LUKY

Frente Estación EZEIZA
Ruta 205
T.E. 295-1197

LUKA MILHARČIČ

Električni aparati

Izključni zastopniki: Hitachi — National — Crown — Ranser — Panoramic — Aurora — Saccol — Columbia — Westinghouse — Godeco — Tonomac — Gamuza — Olivetti — Kenia — Champion — Marshall

Podružnice

CARLOS SPEGAZZINI
Avda. 25 de Mayo 136

SAN JUSTO
Almafuerte 3230

Tombola za Slovensko zavetišče, Slomškov dom 9.IX.1973